

святостѣта на клѣтвата, прочита слѣдующето клѣтвенно общание:

„Обѣщавамъ се и се заклѣвамъ въ Всемогущаго Бога, прѣдъ Святото Негово Евангелие и животворящій Кръсть, че, безъ да се увеличамъ нито отъ приятелство, нито отъ вражда, нито отъ родство, нито отъ чаканіе облаги или други нѣкои цѣли, азъ по съвѣсть ще покажжъ въ това дѣло самата истина и не ще утая нищо отъ познатото на мене, като си припомнямъ, че азъ за всичко това ще съмъ длъженъ да дамъ отвѣтъ прѣдъ законътъ и прѣдъ Бога при страшний Неговъ сждъ. А въ удостовѣреніе на тази моя клѣтва, цѣлувамъ словото и Кръстьтъ на моя спаситель. Аминъ“.

Всѣкий, който се заклѣва, цѣлува Кръстьтъ и Евангелието и произнася гласно „заклѣвамъ се“.

Чл. 415. Свидѣтелитѣ отъ неправославно вѣроисповѣданіе даватъ клѣтва прѣдъ духовно лице отъ тѣхното вѣроисповѣданіе, съгласно съ догматитѣ и обрядитѣ на тѣхната вѣра.

Чл. 416. Нѣми, които знаятъ да пишатъ, полагатъ клѣтва, като подпишатъ формата ѝ, а нѣми, които не знаятъ да пишатъ, полагатъ клѣтва чрѣзъ знакове, съ помощта на тълковникъ.

Чл. 417. Когато въ мѣстото, гдѣто засѣдава сждътъ не се намѣри духовно лице, отъ онова друговѣрно исповѣданіе, на което принадлежи свидѣтельтъ, той дава клѣтвата си прѣдъ прѣдсѣдательтъ на сждътъ.

Чл. 418. Прѣди распитътъ, на всѣкой свидѣтель, прѣдсѣдательтъ на сждътъ му напomnia отговорността за